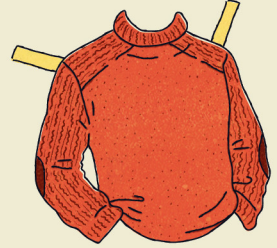
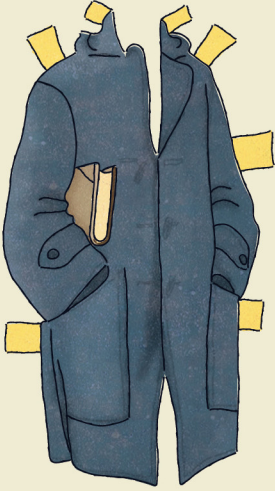
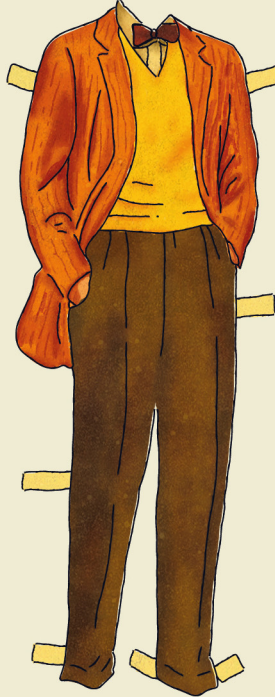

Radikal Şıkların Sayımı

roman

Giacomo Papi

İtalyanca Aslından Çeviren Esmâ Fethiye Güçlü

RADİKAL ŞIKLARIN SAYIMI

Giacomo Papi

Dünya Roman - Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 4936
Dünya Edebiyatı Dizisi | 69

EDİTÖR

Ayşe Tuba Ayman

KAPAK TASARIMI

Bariş Şehri

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Temmuz 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-3400-0

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Mega Basım

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No:3 Baha İş Merkezi

Avcılar / İstanbul

Telefon: (0212) 412 17 00

Matbaa Sertifika No: 44452

YAYIN HAKLARI

© *Il Censimento de Radical Chic*, Giacomo Papi. 2019 yılında Italian Literary Agency izniyle Giangiacomo Feltrinelli Editore tarafından yayımlanan bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları AnatoliaLit Ajans ile anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

GIACOMO PAPI

Giacomo Papi, gazeteci, yazar, metin yazarı. 1968 Milano doğumlu yazar eğitimini felsefe alanında tamamlamıştır. Kurgu ve kurgu dışı alanında eserler vermektedir. İlk kitabını 1993 yılında kaleme alan Papi, Milano Belleville Yazarlık Okulu'nun yöneticiliğini yapmanın yanı sıra bir internet sitesinde güncel konularda makaleler yazmaktadır.

ESMA FETHİYE GÜÇLÜ

1980 yılında İstanbul'da doğdu. 2003 yılında İngilizce Tarih, 2014'te İ.Ü. İtalyan Dili ve Edebiyatı, 2019'da İ.Ü. Fransız Dili ve Edebiyatı ve Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümlerinden mezun oldu. 2003-2018 yılları arasında çeşitli eğitim kurumlarında öğretmenlik yaptı. İngilizce ve İtalyancadan çeviriler yapıyor. eğitimini felsefe alanında tamamlamıştır. Kurgu ve kurgu dışı alanında eserler vermektedir. İlk kitabını 1993 yılında kaleme alan Papi, Milano Belleville Yazarlık Okulu'nun yöneticiliğini yapmanın yanı sıra bir internet sitesinde güncel konularda makaleler yazmaktadır.

İlkini bir televizyon programında Spinoza'dan alıntı yaptığı için sopayla döve döve öldürdüler. Aslına bakılırsa Profesör Giovanni Prospero'nun, üzerinde ıstakoz rengi kaşmir bir kazakla stüdyoda boy göstermesi zaten çok büyük bir hataydı. Yaptığı alıntı, tartışmanın iyice alevlendiği sırada, konuşmanın düzeyini biraz daha yükseltmek amacıyla ağzından birdenbire çıkıvermişti. O anda hatasının farkına varmıştı, çünkü seyirciler suspus olmuş, program sunucusunun yüzündeki her zamanki nazik gülümseme düşmanca bir sırıtmaya dönüşmüştü.

“Programımda,” dedi, “hiç kimsenin zor kelimeler kullanmasına izin vermem. Burada bu tür entelektüel pozlara girmek yasaktır.” Sunucu, gösterişli tavırlarını sürdürdüğü kısa bir aradan sonra konuşmaya devam etti: “Bu program aileler için. Bütün gün çalışıp didinen insanlar dinlenmeyi hak ediyor, aşağılanmayı değil!”

Seyircilerden, duydukları öfkeyle karışık rahatlamayı yansıtan coşkulu bir alkış yükseldi. Stüdyodakilerin ellerinin sayısı artmış gibiydi. Prospero, açıklama yaparak kendini savunmak için az önce söylediği cümleyi elinden geldiği kadar basitleştirmeye çalıştı.

“Söylemek istediğim şey şuydu: Halk, aklını kullanmazsa karşısına çıkan ilk tiranın kölesi olur.”

Ne yazık ki beklediğinin tam tersi bir tepkiyle karşılaştı. Seyirciler, ayaklarını yere vurup söylediklerine karşı çıktıklarını göstermek için “Yuuuh!” diye bağırmaya başlamıştı. Program stüdyodaki bir ekran üzerinden katılan içişleri bakanı da protestonun dozunu artırdı.

“Kendinizden utanmalısınız! İnsanlar açlıktan ölüirken siz alıntılar yapıp duruyorsunuz.”

Giovanni Prospero stüdyodan çıktığında güneş batmak üzereydi. Kalabalık bir kuş sürüsü gökyüzünde sağa sola uçuşuyor, çatıların arkasında ve ağaçların arasında bir görünüp bir gözden kayboluyordu. Bunlar sığırcık kuşlarıydı ve profesörün bildiği kadarıyla genellikle ilkbaharda değil, sonbahar mevsiminde göç ederlerdi. Yine de böyle olduğundan pek emin değildi; dünyadaki her şey durmadan değişiyordu. Kuşlar balinalara, balina avına çıkan teknelere, benekli kanatları olan dev kelebeklere, yerde ters dönmüş misket şelalelerine benzeyen şekiller oluşturduktan sonra yenilerini yapmak için onları bozuyordu. Bunları yaparken hafifçe birbirlerine değişiyor, kendilerine ait ve bir kez daha tekrar edilemeyecek sabit bir yörüngede uçarken asla çarpışmıyorlardı. İhlamur ağaçlarının kokusu havaya yayılmıştı. Prospero, burnuna gelen kokuyu ciğerlerinin derinliklerine çekerken dünyanın karmaşık bir güzelliği olduğunu, bu güzelliği ifade etmek için anlaşılması güç bilgilerin ve zor kelimelerin gerektiğini düşündü.

Televizyona çıkmayı istememişti. Onu ikna eden kişi arkadaşı Cesare’ydi. “Bugün, hepimiz ortaya çıkıp konuşmak zorundayız,” demişti telefonda. Prospero gençliğini kitap okuyarak

geçirmiş, çalışmaları sayesinde ailesinin sahip olduğu mütevazı koşulları iyileştirerek belli bir saygınlık ve ekonomik güvence elde etmişti. Belki de şimdilerde Avrupa'nın her köşesinde söylendiği gibi, bilgi, gerçekten de kibirli bir iddiaydı. Oysa Prospero çalışırken yorgunluğun bir süre sonra yerini hazza bıraktığını, bilginin çiçekler gibi açarak başlangıçta anlaşılmaz gözüken düşünceleri kolaylaştırdığını öğrenmişti.

Eve geldiğinde saat neredeyse on olmuştu. Anahtarı kapının kilidine yerleştirmeden önce dönüp artık kararlı olan gökyüzüne bir kez daha hayranlıkla baktı. Birlikte uçan sığırcık kuşları gözden kaybolmuş, onların yerini tek başlarına zikzak çizerek uçan yarasalar almıştı. Binaya girdi, ışığı açmak için elektrik anahtarını aradı. Elektrikler kesilmiş olmalıydı çünkü ışık yanmamıştı. Asansör de bir haftadır çalışmıyordu. Telefonun ışığını kullanarak yürümeye başladı. Binanın üçüncü katında, kızı gittiğinden beri içinde kayboluyormuş gibi hissettiği üç odalı ve banyolu bir evde oturuyordu. Neyse ki evi kitaplarla doluydu. Duvardan duvara uzayan üst üste dizilmiş kitaplar, içinde yaşadığı alanı şekillendiriyor, hayatını olabildiğince kelimelerle dolduruyordu. Parmağının ucuyla telefondaki flaş tuşuna hafifçe dokundu. Merdivenler aydınlandığı sırada, ekranda, sayıları durmadan artan yüzlerce iletiyi fark etti. Minik kırmızı baloncuklarda kocaman sayılar yazılıydı. Televizyonun hâlâ çok güçlü bir araç olduğunu, bilginin hâlâ birilerinin ilgisini çektiğini düşündü. Düşmemek için ayaklarıyla merdivenin basamaklarını yoklarken büyük bir umutla mesajları okumaya başladı.

Şimdi yanına geliyoruz pis düzenbaz! @giolia71

Aşağılık enteller, midemi bulandırıyor sunuz! @Lindackty

Söylesene, sana kim para ödiyor? @gayfaulkes1
Sen de o ibne Spinoza da geberin! @falqui987

Art arda gelen ve bitip tükenmek bilmeyen hakaretlerle dolu yüzlerce mesaj vardı. Giovanni Prospero artık güçlkle nefes alıyordu ama bunun korku yüzünden olup olmadığını bilmiyordu. Dairesinin bulunduğu kata gelmişti. Cep telefonu sağ elindeydi, sol eliyle ceketinin cebindeki anahtarları arıyordu. Soluk soluğa kalmıştı. Cebi boştu. Profesör, cep telefonunu sol eline aldığı sırada, yanlışlıkla, artık titremeye başlayan zayıf flaşa dokundu. Işık üç kez yanıp söndükten sonra her yer kapkaranlık oldu. Kapıya doğru bir adım attığında ayağı birengele takıldı. Arkasında kalan merdivene doğru dönmek istedi ama bir insan bedeni gibi yumuşak, bir duvar gibi sağlam duran bir şeye çarptı.

Onu, kapısının önünde yumruklayarak, tekmeleyerek, sopayla döverek öldürdüler. Hiçbir komşusu dışarıda neler olduğunu görmek için kapıya çıkmamıştı.

Giovanni Prospero'nun cesedi, ertesi sabah saat 6.30 sularında binanın Moldovyalı kapıcısı Signora Denisa Saracinescu tarafından bulundu.¹ Tüylər ürpertici bir görüntüydü. Profesör, kapının önünde iki büklüm olmuş yatıyordu. Üzerinde durduğu paspas, kanda yüzen küçük bir sal gibi gözükiyordu. Bedenin ve yüzünün üzerinden bir otomobilin tekerleri geçmiş gibiydi. Kapıcı hemen acil servisi aramıştı ama insanlar bu haberi, profesörün komşusu Ramona Rozzoni'nin 7.01'de gönderdiği tweet sayesinde öğrenmişti. Ramona, iş gitmek üzere evden çıktığı sırada kapıda gördüğü ölü adamın yanında bir süre durup onunla çekildiği selfie'yi sosyal med-

1 Bu metin, 17 Haziran tarihli ve 1728 sayılı "İtalyan dilinin korunması için tedbirler alınması" hakkındaki kanun hükmünde kararnemeye uygun olarak gözden geçirilmiştir. Buna göre, teknik ya da zor terimler, kullanımı yaygın olmayan kelimeler, halk tarafından anlaşılması zor cümleler işaretlenmiş; isimler, sıfatlar ve zarflar aynı anlamı taşıyan kelimelerin en yaygın olanları arasından seçilmiş, *Eş anlamlı ve zıt anlamlı sözlük* kullanımı yasaklanmıştır. İtalyan Dilinin Sadeleştirilmesinden Sorumlu Daire Başkanlığı, metnin tashihi için Baş Editör Capo Salvo Pelucco'nun denetimi altında Memur Editör Ugo Nucci'yi (bundan böyle MEUN diye anılacaktır) görevlendirmiştir (Böl. II). Metinde de görülebileceği gibi, her cümle görevli editör tarafından bizzat düzenlenerek düzeltilmiş, sonrasında amiri tarafından 17/06 tarih ve 1728 sayılı KHK hükümleri uyarınca tasdik edilmiştir. Okurların zor ya da anlaşılması güç ileri seviyede kelimelerle karşılaşması durumunda ilgili kelimeleri Alma Haberli İadeli Taahhütlü Mektup ile belirtilen adrese göndermeleri gerekmektedir: *İtalyan Dilinin Sadeleştirilmesinden Sorumlu Daire Başkanlığı, Lungotevere dei Marescialli 79/A, 00100, Roma.*

yada paylaşmıştı. Olay yerine ilk gelenler gazeteciler olmuştu. Onlardan biraz sonra gelen kolluk kuvvetlerine ölümün doğrulanmasından başka bir şey kalmamıştı.

Profesörün kızı, Olivia Prospero, olayın olduğu gün öğleden sonra Milano, Linate Havaalanı'na indi. Bir önceki gece, çalıştığı restoran kapandıktan sonra kalıp doğum gününü kutladığı için çok geç yatmıştı. O sabah güne onu arayıp kutlayan babasının telefonuyla başlamıştı. Oysa bu sabah İtalyan Konsolosluğu'ndan arayan bir memurun telefonuyla uyanmıştı. "Signorina Prospero, babanız aramızdan ayrıldı."

Olivia yumuşatılmış ifadelerden, özellikle de ölüm haberi verirken kullanılanlardan nefret ederdi. İnsanların ölümün adını anmamak için takındıkları bu ikiyüzlü tavır onu çıldırtıyordu. "Kaybettik," "hayata gözlerini yumdu", "vefat etti", "Tanrı'nın yanına döndü," gibi sözler ona her zaman saçma gelmişti. Ama "aramızdan ayrıldı" en nefret ettiği ifadeydi, çünkü bu cümlede kasıtlı bir fiil, neredeyse ortadan kaybolma niyeti vardı.

"Nereye ayrıldı?"

"Bizim yanımızdan ayrıldı... Diğer tarafa gitti."

Birinin geçmiş zamanda gerçekleştirdiği bir eylemden bahsediyor gibiydi: *Gitti*.

"Öldüğünü mü söylemek istiyorsunuz?"

Annesi de ölmüştü ama Olivia o zamanlar çok küçük olduğu için pek hatırlamıyordu. Babasının yanında büyümüş, yirmi yaşına geldiğinde Bizans epigrafisi okumak için İngiltere'ye

gitmişti. Ama sonra, güzel bir günde, bir yemek kursuna kaydolunca mezar taşlarını bir kenara bırakmıştı. Artık kırk iki yaşındaydı ve Reading'teki en büyük İtalyan restoranı Dolcecasada pasta şefiydi. Başkaları yaşarken çalışmaya, onlar uyurken yaşamaya alışmıştı. İnsanlar, onun için, restoranın mutfağının yuvarlak penceresinden görünen müşterilere ait minik kafalardan ibaretti. Gençlere, yaşlılara, kültürlü ve cahil insanlara, farklı sosyal sınıftan kişilere ait bu kafaların hepsinin ortak bir özelliği vardı. Bunu, henüz yumurta köpürtmeyi öğrenmeye çalışan bir çırakken yaşlı bir garsondan öğrenmişti. “İşin sırrı, onları acıkacakları kadar uzun süre bekletmek, ama açlıktan öfkelenecekleri kadar fazla bekletmemek. Bunu yaparsan önlerine gelen her şeyi beğenirler.”

Olivia başkalarının hayatının kıyısında yaşıyordu. On yıldır, evli ve çocuklu bir adamla ilişkisi vardı. Maguro Mifune onun gibi bir şef, tanınmış bir suşi ve saşimi ustasıydı. Haftada üç kez, saat dörtle altı arasında, işe gitmeden önce Olivia'nın evinde buluşuyorlardı. Magoo'nun (Olivia ona bu şekilde sesleniyordu) karısı o saatlerde kocasının spor salonunda olduğunu sanıyordu. Aralarındaki anlaşma basitti: Birlikteyken geriye kalan her şeyi dışarıda bırakıyorlardı.

Taksici, Olivia'yı Ponzio 1 Caddesi'ndeki belediye morgunun önüne getirdiğinde fark ettiği ilk şey pencerelerin altındaki havalandırmalar oldu. Ölüler, canlıların güneşe ihtiyaç duyduğu gibi soğuğa ihtiyaç duyuyorlardı. Parayı ödeyip taksiden indikten sonra bahçeye doğru ilerledi. İçeri girmeden önce sigara içmesi gerekiyordu. Cebinden filtresiz Gitanes paketini çıkarttı, sırtını girişteki kolona dayadı ve sigarasından derin bir nefes çekti. Elçilikten telefon eden memur, sonunda ona ba-

basının dövülerek öldürüldüğünü anlatmak zorunda kalmıştı. Bunu kimin, neden yaptığını bilmiyorlardı. Birini kızdırmış olabilirdi, ama Olivia buna anlam veremiyordu, çünkü bu imkânsız bir şeydi. Babası bir entelektüeldi. Kimseye zararı dokunmamıştı. Olivia işaret parmağıyla baş parmağına fiske vurarak (babası bu harekete “zıptırtmak” derdi) sigarayı yere attı ve onu taşların üzerinde ayakkabısıyla ezdikten sonra binaya girdi. Asansör, aşağı kata doğru hareket ettiğinde mezuniyet tezini teslim edeceği gün babasının ne kadar heyecanlandığını ve küçükken karanlıkta elini tutarak ona Bianca Pitzorno’nun romanlarını, Roald Dahl’ın *Cadılar*’ını, Calvino’nun *Ağaca Tüneyen Baron*’unu okuduğu zamanları hatırladı.

Belki de hep akşam vaktinde okudukları için kitaplar ona her zaman uykuyu hatırlatıyordu. Hiç kitap okumuyordu ve bu yüzden suçluluk duyuyor, babasının istediği evlat olmayı başaramamış gibi hissediyordu.

Ama Olivia farklıydı. Babası gibi zeki biri değildi ve bunun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bizans epigrafisi, binlerce yıl önce ölmüş insanların mezar taşlarının üzerindeki yazılardan daha uzun metinlere katlanmak zorunda kalmadan babasının izinden gitmek için seçtiği bir yol, hatta bir çeşit özür dileme biçimiydi. Babası konuşmayı çok severdi. Asla sıkılmaz, kelimeleri şeker gibi emer, onları tükürür ya da öksürür gibi dışarı atardı. Yazarken de çok fazla kelime kullanırdı. Olivia ise pek konuşmazdı. Kelimeler, babası için yakalanacak kelebeklerse Olivia için kelebekleri tutmaya yarayan iğneler gibiydi. Ona göre, sözcükler gerçeğin çok küçük bir kısmını açıklığa

kavuşturabilirdi. Epigrafiyi de bu ketumluęu² yüzünden seçmişti. Taşlara kazınmış az sayıda kelimeyi anlamak için çok fazla emek gerektiren tek disiplindi. Ama bir süre sonra bu kısa metinler de ona fazla gelmişti. Kelimeler, somut şeylerin yaydığı kokuların, tatların ve onlara dokunmanın verdiği hislerin gücüyle yarışamazdı.

Babasının onu okuldan alıp parktaki hayvanat bahçesine götürdüğü zamanları düşündü. Çok büyük bir ağacın önünde dururlardı ve ona her defasında “Bu bir su ladini,” derdi. Sonra lisede ona Kant’ın *sentetik a priori* kavramını öğretmek için boşuna çabaladığı zamanları hatırladı. Ölünce bir parçası Platon’un idealar dünyasına gitmiş miydi acaba? Platon’un bahsettiği saf formların –sayıların, kürelerin, değerlerin, ruh türlerinin, farklı türde ideaların– gerçek hayatta sanki vücudunun içine tam yerleşememiş gibi zar zor yürüyen babasının etrafını sardığını hayal ediyordu. İçinden ağlamak geliyordu ama hâlâ ağlayamıyordu. Sanki babası, asansörün bodrum katta durduğu ve kapının açıldığı o anda ölmüştü.

Olivia önce sağ sonra sol ayağını dışarı atarak asansörden çıktı. Topuksuz siyah ayakkabılar giyyordu. Zemin, krem rengi seramikle döşenmişti. Şaşı gözlü bir hizmetli ve bezelye yeşili kravat takan uzun boylu bir adam onu karşıladı. Uzun boylu olan “Ben Komiser Scoppola,” diyerek kendini tanıttı. Karanlık koridorda Olivia’ya eşlik eden iki adam, ağır cam bir kapının önünde durdu. Bir cesedi teşhis etmesi için bir kadına yol vermenin mi, yoksa içeri ondan önce girmenin

2 Pek açık olmayan “ketum” kelimesini daha anlaşılır olan “ağzı sıkı” ifadesiyle değiştirin. *Bu düzeltme, Memur Editör Ugo Nucci tarafından İtalyan Dilinin Sa- deleştirilmesinden Sorumlu Daire Başkanlığı adına yapılmıştır. MEUN*

mi daha nazik bir davranış olduğuna karar veremiyorlardı. Sonunda orta yolu buldular. Hizmetli içeri girdi, komiser dışarıda kaldı. Morgdan yumuşak, soğuk bir esinti yayılıyordu. Uzun boylu adam eliyle içeri girmesi için işaret etti. “Buyurun hanımefendi.”

Olivia aralık kapıdan içeri baktı. Babası odanın ortasındaki bir masanın üzerindeydi. Gözlerinin kenarına kadar gelen yaşları neredeyse donmuştu. Bir an, bunun bir yanlışlık olduğunu düşünerek kendini avutmaya çalıştı. Ne yaptığının pek farkında olmadan içeri girdi. Odadaki beden gerçekten de başka birine ait gibi gözüküyordu. Kafatası kırılmış, yüzü şişmişti. Küçük ayaklarındaki Clarks marka kahverengi ayakkabıları fark etti. Yüzü siyah ve sarıyla karışık bir renk almıştı. Üzerindeki ıstakoz rengi kazak kan yüzünden bordoya dönüşmüştü. Bu kazağı ona Noel’de Olivia hediye etmişti. Ede & Ravenscroft’un Londra’da, Savile Row Caddesi’ndeki en eski mağazasına gitmişti, çünkü babası, İtalya’daki bütün entelektüeller gibi, İngiliz markalı kıyafetleri çok severdi.

Haberin ardından başlayan taziyelerin sonu gelmiyordu. Akşam yemeği öncesinde Prospero'nun birkaç arkadaşı tarafından dayanışma amacıyla Milano'daki Scala Meydanı'nda düzenlenen toplantıya hepsi yaşlı olan az sayıda kişi katılmıştı. Gelenlerin çoğu profesörün emekli meslektaşları, sebebini anlamasalar da son yıllarda dünyada artık kendilerine yer olmadığını gören kadınlar ve erkeklerdi. Cinayet haberi, bu insanlar için, yıllardır sürüp giden ve sonsuza kadar devam edeceğini sandıkları bu sürecin son aşamasıydı. Bu nedenle bu toplantı, son bir kez birbirleriyle vedalaşmak, orada olanlara ve artık olmayanlara veda etmek için bir fırsattı. Kızıl saçlarını siyah bir paşminıyla³ toplamış bir kadın yanındaki mavi elbise kadına dönüp, "Olanlar gerçekten çok can sıkıcı..." dedi.

Diğer kadın başını salladı.

"Önce kaçak göçmenlerle başladılar, sonra sıra Çingenelere, sonra torpillilere ve eşcinsellere geldi. Şimdi de entelektüellere saldırıyorlar..."

"Evet ama bizim ne zararımız var ki Anna?"

Suluk yüzlü bir adam topallayarak kadınların yanına geldi.

3 Bu kelimeyi "Afgan şalı" ile değiştirin. *MEUN*

“Neden? Diğerlerinin ne zararı var ki Clelia? Bu insanların kendilerine her gün yeni bir düşman bulmaya ihtiyacı var, yoksa var olamazlar.”

“Haklısın Cesare, bu barbarlık. Yine de bizi Çingenerle karşılaştırmayacaksın herhalde.”

“Neden Clelia? Onlar da insan!”

“Bu kadar iyi niyetli olma Cesare...”

“Sen de şu iyi niyetlilik saçmalığına başlama lütfen! 1938’de, faşistler ırkçı yasaların karşısında duranlara ‘softa’ diyorlardı. Şimdi de ‘iyi niyetli’ diye bir şey icat ettiler. İkisi de aynı şey!”

“Bunların üzerinden yüzyıl geçti Cesare!” dedi kadın. Sonra sesini alçaltarak devam etti. “Yahudiler bile Çingenerden daha iyidir...”

Biri, yarı kapalı dudakları arasından kendi kendine *Bella Ciao* şarkısını mırıldanıyordu. Başka biri de ona eşlik etti ama sözleri, canlı kalabilmek için durmadan tekrar edilen ve kül kokan kelimelerden oluşan şarkı bir fisiltüden öteye geçmiyordu. Şarkıyı, sanki devrim boğazından çıkacakmış gibi avazı çıktığı kadar bağırarak söyleyen tek kişi oradaki herkesten gençti. Küba stili sakalı olan kırklı yaşlardaki bu kısa boylu, yapılı adam ateş saçan gözlerle etrafına bakıyordu. Diğerleri, özellikle de şarkıya eşlik etmek için yanına yaklaşıp koluna giren *paşmina*⁴ kadın, Clelia, korku ve hayranlıkla karışık bir duyguyla göz ucuyla onu izliyordu. Grup 19.30’da dağıldı. Hissettikleri melankoli, ilerlemiş yaşları, açlık ve soğuk hava,

4 Bkz. bir önceki not. *MEUN*

gelenleri sıcak evlerine dönmeye mecbur etmişti. Televizyonda en çok izlenen programlar da başlamak üzereydi.

Prospero'nun Spinoza'dan alıntı yapma cüretini gösterdiği programın sunucusu o akşam programı yaşanan bu çirkin olayı kınayan bir konuşmayla açarken seyirciler de onu alkışlıyordu. Profesörün ölümünün ardından başlayan tartışmalarda onun hakkında oldukça iyi şeyler söyleseler de bütün birikimine rağmen yeni dönemi anlamayan ve geçmişte kalmış bir adam olduğunu vurgulamayı da ihmal etmemişlerdi.

Konu hakkındaki son sözü, samimi tavırlarıyla tanınan bir entelektüel söyledi. "Trajik ölümü," dedi, "halktan uzaklaşan entelektüellerin pek bir halta yaramadıklarını gösteriyor. Artık insanlara yukarıdan bakan ayrıcalıklı bir sınıfa dönüştüler."

"Parazit beslemek istesek kendi kıcımızdakileri besleriz!"⁵ diyorum yaptı bir gazetenin genel yayın yönetmeni.

Olivia dizlerini kaldırıp başını geriye yatırdı. Diğer odadaki televizyondan gelen tartışma seslerini duymamak için kendini ileri doğru kaydırarak sıcak suyun içine daldı. Su berrak ve köpüksüzdü, çünkü babası şampuan ya da banyo köpüğü kullanmazdı. Sadece doğal sabun vardı. Sudan çıktığında tartışma hâlâ devam ediyordu. Olivia musluğu sonuna kadar açtı ama televizyonun sesi çok yüksekti.

Morgdan çıktıktan sonra babasının boş dairesine gelmişti. Ev darmadağınaktı. Polis, bilgisayarı götürürken Komiser

5 Sıradan insanların kullandığı kolay anlaşılır metaforların kullanılması destek ve takdir gören bir davranıştır. 17/06 tarihli 1728 sayılı KHK, 6. Bölüm, 10. Madde, 2. Fıkra. *MEUN*

Scoppola, Olivia'ya "inceleme için" diye açıklama yapmıştı. Polislerin ayakkabılarıyla bastıkları halıların yeri değişmiş, kitaplar yere düşmüştü.

Olivia evin bulunduğu kata çıktığında nefes nefese kalmıştı çünkü asansör çalışmıyordu. Kapının önünde, tıpkı filmlerde olduğu gibi, kırmızı beyaz bir şerit vardı ve paspas yerinde değildi. Anahtarı kapının kilidine yerleştirirken pervazın yanındaki duvarı kirleten kan lekelerini fark etti. Yerdeki döşemelerin derzleri de koyu bir renge bürünmüştü. Eve girince kitapları yerden kaldırdı, halıları düzeltti ve küveti doldurmak için hızla musluğu açtı. Oturma odasındaki televizyonu da açtıktan sonra tamamlaması gereken görevlerin sonuncusuymuş gibi babasının odasına giderek üzerini çıkardı ve kendini yatağa bıraktı. Yastık buruşmuştu. Babasının onu bir süredir değiştirmedığı anlaşılıyordu. Maguro'yla konuşmak istiyordu ama bu saatte evde karısı ve çocuklarıyla beraber olduğunu biliyordu. Tek başına olmanın hayatını kolaylaştırdığını, ilişkilerin ve eşyaların eskimesini yavaşlattığını düşünürdü, ama ilk kez yalnız olduğu için üzgündü. Magoo ile birlikteyken gülüp eğleniyorlardı ama aslında birbirlerini gerçekten tanımıyor, sadece sezgilerini kullanarak anlamaya çalışıyorlardı. Onunla beraber olmak, ölü denizde hiçbir zaman dibe inmeden yüzmeye benziyordu.

Küvet artık hazır olmalıydı. Olivia banyoya gidip musluğu kapattıktan sonra tuvaletini yaptı. Alaca mermerlerle döşenmiş ve rezervuarın kenarında sifonu çekmek için metal tutacak olan şu eski tip tuvaletlerden biriydi. Onun burada olmadığı yıllar boyunca, yani düne kadar, babası her gün bu klozetin üzerinde oturmuştu. Bir kez daha içinden ağlamak geldi.